

Những gợi ý cho năm 2017

Cùng nhau mở ra những nẻo đường hy vọng

Đầu tháng Chín 2016, một cuộc hành hương tín thác đã quy tụ 7.500 bạn trẻ Phi châu tại Cotonou, nước Bénin¹. Đề tài cuộc gặp gỡ này sẽ hướng dẫn chúng ta suy tư trong suốt năm 2017: cùng nhau – không phải đơn độc một mình, nhưng cùng nâng đỡ nhau – mở ra những nẻo đường hy vọng – ngay trong bản thân chúng ta, chung quanh chúng ta và trong toàn thể gia đình nhân loại.

Một trong những câu hỏi đã được đặt ra tại Cotonou: Để nuôi dưỡng niềm hy vọng thì phải làm thế nào để tránh thái độ thụ động, chỉ chờ đợi một sự thay đổi từ bên ngoài? Đây là những dẫn thân phù hợp với khả năng mỗi người?

Điều khẩn thiết là các bạn trẻ thuộc các lục địa khác cần biết rằng rất nhiều bạn trẻ Phi châu đang khao khát có thêm nhiều công bằng hơn trong những mối liên hệ chính trị và kinh tế trên bình diện quốc tế: đó là một trong những điều kiện để họ có thể thanh thản hướng tới việc kiến thiết tương lai trong đất nước của họ.

Ở Phi châu, càng ngày càng có nhiều bạn trẻ, để chuẩn bị tương lai của mình, muốn thực hiện những tiềm năng sáng tạo của họ. Họ sẽ có khả năng đánh thức lòng can đảm nơi các bạn trẻ thuộc các vùng đất khác trên thế giới đang đối diện với những hoàn cảnh tương tự.

Tiếp nối những suy tư trong cuộc gặp gỡ tại Cotonou, sau đây là những gợi ý cho các buổi trao đổi, tại Taizé cũng như những nơi khác. Những gợi ý này giúp chúng ta mở ra những nẻo đường hy vọng.

Chúng ta cố gắng khám phá ra cách thức làm thế nào để thực hiện những gợi ý này cách đơn sơ, đây là một trong ba giá trị – cùng với niềm vui và lòng thương xót – mà Thầy Roger đã mong muốn đặt vào trung tâm đời sống của cộng đoàn Taizé.

fr. Alois

Gợi ý thứ nhất: kiên trì trong hy vọng, hy vọng là sáng tạo.

Mặc dù không còn gì để trông cậy, Abraham vẫn vững tin, do đó, ông đã trở thành tổ phụ nhiều dân tộc (Rm 4,18).

Niềm hy vọng là chiếc neo cho cuộc đời chúng ta, một chiếc neo chắc chắn và bền vững (Dt 6,19).

Ai không đón nhận Nước Trời với tâm hồn trẻ thơ, thì sẽ chẳng được vào (Lc 18,17).

Trong một thế giới bất ổn như hiện nay, chúng ta lo lắng vì bạo lực, đau khổ, bất công. Muôn loài thọ tạo đang rên xiết và quần quai như sắp sinh nở. Cả Thánh Thần cũng đang rên xiết, nhưng Ngài nâng đỡ niềm trông cậy của chúng ta (xc. Rm 8,22 và 26). Vậy chúng ta có thể làm gì lúc này?

Đức tin là một sự phó thác đơn sơ cho Thiên Chúa. Đức tin không đem lại cho chúng ta những câu trả lời đã hoàn tất, nhưng giúp chúng ta không bị tê liệt bởi sự sợ hãi hay chán nản. Đức tin giúp chúng ta tiến bước, giúp chúng ta lên đường. Nhờ đức tin, chúng ta hiểu được rằng

¹ Sau Johannesburg (1995), Nairobi (2008) và Kigali (2012), cuộc gặp gỡ lần thứ tư tại Phi châu trong chuyến hành hương phó thác trên trái đất đã được tổ chức tại Cotonou, thủ đô nước Bénin, từ ngày 31/8 đến 04/9/2016 theo lời mời của các Giáo hội Công giáo và Methodist tại nước này. Ngoài các bạn trẻ Bénin, còn có 7.500 bạn trẻ đến từ nơi khác, trong đó đông nhất đến từ Togo (800), từ Nigeria (550), Gana (100), Burkina-Faso (160) và Bờ Biển Ngà (50). Tổng cộng có khoảng 20 quốc gia Phi châu có đại diện tham dự. Cũng có 60 bạn trẻ châu Âu đến từ khoảng 15 quốc gia.

Tin Mừng đang mở rộng chân trời của niềm hy vọng vượt lên trên mọi niềm hy vọng.

Niềm hy vọng này không phải là một thứ lạc quan dễ dãi, thứ lạc quan khiến chúng ta nhắm mắt trước thực tế, nhưng là một chiếc neo cắm sâu vào nơi Thiên Chúa. Hy vọng là sáng tạo. Có những dấu chỉ về niềm hy vọng đó được ghi khắc tại những miền đất đáng thất vọng nhất trên trái đất này.

- Hãy dám tin vào sự hiện diện của Chúa Thánh Thần trong tâm hồn chúng ta và trong thế giới. Hãy nương tựa nơi Ngài, ngay cả khi không nhìn thấy Ngài.
- Chớ gì đức tin của chúng ta vẫn đơn sơ như kiểu phó thác của trẻ em ! Ở đây không phải là giảm thiểu những nội dung đức tin, nhưng là gắn bó với điều cốt lõi của đức tin : tình yêu Thiên Chúa dành cho nhân loại và toàn thể thụ tạo. Kinh Thánh kể lại câu chuyện tình yêu đó, từ ngày đầu, trải qua những trở ngại, và ngay cả khi con người bất trung. Thiên Chúa không mệt mỏi yêu thương: chớ gì sứ điệp đó nâng đỡ chúng ta trong niềm hy vọng!
- Để thấm nhuần sứ điệp này, chúng ta và những người thân cận của chúng ta, nên họp nhau trong những buổi cầu nguyện chung. Hãy để cho nét đẹp đơn giản của việc cầu nguyện giúp người ta nhận thấy phản ánh màu nhiệm Thiên Chúa và dẫn đưa người ta đến gặp gỡ cá vị với Ngài.

Gợi ý thứ hai : Sống đơn giản để chia sẻ

Đức Giêsu nói: “Tôi có lòng hiền hậu và khiêm nhường” (Mt 11,29).

Anh em đã được cho không thì cũng phải cho không như vậy (Mt 10,8).

Đức Giêsu nói với người thanh niên giàu có: “Hãy đi bán tài sản của anh và đem cho người nghèo, ... Rồi hãy đến theo tôi.” (Mt 19,21)

Chạy theo tiền bạc, sự thành công, lòng tham lam, sẽ kéo theo bất công, và cả những thất vọng.

Phát triển tinh thần sẵn sàng chia sẻ như lời mời gọi của Tin Mừng : đó là một trong những nẻo đường hy vọng cần khai mở trong thời đại hôm nay.

Lựa chọn sống đơn giản sẽ đem lại tự do và niềm vui. Cuộc đời sẽ trở thành nhẹ nhàng.

Sự đơn giản là nét trong sáng của tâm hồn. Không ngây thơ nhưng cũng không nghi ngờ nhau. Nó đi ngược lại với kiểu sống hai mặt. Nó giúp đối thoại với từng người mà không sợ hãi. Cuộc đời Đức Giêsu đã làm chứng cho điều đó.

- Trong lãnh vực vật chất, hãy không ngừng sống đơn giản hơn, nhờ đó, chúng ta sẽ khám phá ra những cử chỉ để chia sẻ khi đứng trước những đau khổ của con người, trước những nỗi lầm than của người nghèo, trước những bất công, những thiếu thốn của di dân, những xung đột trên khắp thế giới...
- Hãy nâng đỡ nhau để can đảm khơi lên những dấu chỉ của niềm hy vọng trong khu xóm chúng ta, nơi chúng ta làm việc hay học tập, trong những phong trào cải thiện xã hội hay môi trường...
- Hãy tìm cách sống đơn giản và thanh đạm để hài hoà hơn với thiên nhiên, như thế chúng ta sẽ đóng góp vào phong trào chống lại những hình thức phá hoại môi trường và làm nóng khí hậu. Cuộc chiến này không phải chỉ dành riêng cho các cơ quan chính quyền, nhưng mọi người có thể sử dụng những sản phẩm địa phương, sử dụng các phương tiện giao thông công cộng.
- Chúng ta hãy tự hỏi: tôi có sẵn sàng mãi mãi theo Đức Kitô đáng có lòng hiền hậu và khiêm nhường, bằng cách lựa chọn thuộc về Ngài trong lời thưa xin vâng đơn sơ, vô điều kiện ?

Gợi ý thứ ba : qui tụ nhau để tính năng động của Tin Mừng được tỏ lộ.

Ngày ngày các tín hữu tiên khởi họp nhau tại Đền Thờ. Khi làm lễ bẻ bánh tại tư gia, họ dùng bữa với lòng đơn sơ vui vẻ. (Cv 2,46)

Có nhiều đặc sủng khác nhau, nhưng đều do một Thần Khí ban cho. Có nhiều việc phục vụ khác nhau, nhưng tất cả cùng phục vụ một Thiên Chúa. (1Cr 12,4-7)

Đừng quên lòng hiếu khách, vì nhờ đó mà một số người đã được đón tiếp thiên thần của Chúa, cho dù họ không nhận ra (Dt 13,2).

Kinh thánh kể lại có hai người luôn xung khắc nhau, ông Phêrô và Corneliô, nhưng qua việc gặp gỡ nhau, đã khám phá ra chân lý không ngờ từ người kia. Họ phải ngồi lại với nhau để biết được Chúa Thánh Thần loại trừ những phân cách và nối kết những người tưởng mình xa lạ với nhau. Tính năng động của Tin Mừng chỉ được tỏ lộ khi chúng ta ngồi lại với nhau. (Xc. Cv các chương 10 và 11)

Bao lâu các Kitô hữu còn chia rẽ nhau, giữa các hệ phái hay ngay trong một Giáo hội, thì sứ điệp Tin Mừng vẫn còn bị che khuất. Nếu cứ tiếp tục chia rẽ nhau vì có những sự khác biệt, liệu chúng ta có khả năng cùng đi chung một con đường hay không? Nếu người Kitô hữu nói được rằng vẫn có thể hiệp nhất với nhau cho dù có khác biệt, thì chúng ta sẽ giúp cho nhân loại trở thành một gia đình hiệp nhất hơn.

- Đức Kitô qui tụ mọi người vào một cộng đoàn duy nhất, đàn ông cũng như đàn bà, trẻ em và những người cao tuổi, thuộc mọi vùng miền, ngôn ngữ, văn hoá, ngay cả từ những quốc gia vẫn xung đột nhau do lịch sử từ lâu. Hãy cố đưa ra những dấu chỉ đơn sơ ở nơi chúng ta đang sống.
- Để một cộng đoàn trở nên sống động, cần phải ra khỏi chính mình. Hãy phát triển lối sống tiếp đón nhau, theo hình ảnh Thiên Chúa, giữa những người Kitô hữu cho dù có những quan điểm khác xa với cách nhìn của chúng ta. Một thái độ cởi mở tâm hồn như thế cần có một nỗ lực “phiên dịch”, bởi vì những niềm tin và xác tín khác nhau có thể giống như những ngôn ngữ khác nhau.
- Nếu người Kitô hữu mà chia rẽ nhau, vẫn tiếp tục sống cái ký ức về thái độ bất khoan dung đối với nhau như trong quá khứ, và nếu tất cả con cái trong nhà mà không thể tháo gỡ những vấn đề đó, thì chúng ta có dám đón nhận nhau, tha thứ cho nhau, không tìm cách để xác định ai đúng ai sai. Không có cuộc hoà giải nào mà không có hy sinh.
- Lòng hiếu khách đi đôi với sự nhìn nhận nhau trong sự khác biệt của họ. Khi chúng ta không thể hiểu được về niềm tin của họ, thì ít ra chúng ta hãy chú ý tới lòng chân thực của họ.

Gợi ý thứ tư: phát triển tình huynh đệ để chuẩn bị cho hoà bình

Đức Giêsu không hổ thẹn gọi con người là anh em của Ngài. (Dt 2,11-12)

Đức Giêsu nói: “anh em chỉ có một Thầy ; còn tất cả anh em đều là anh em với nhau. Anh em cũng đừng gọi ai dưới đất này là cha của anh em, vì anh em chỉ có một Cha là Cha trên trời.” (Mt 23, 8-9)

Ngài còn nói: “Phàm ai thi hành ý muốn của Cha tôi, Đấng ngự trên trời, người ấy là anh chị em tôi, là mẹ tôi.” (Mt 12,50)

Đức Giêsu nói : “Thiên hạ sẽ từ đông tây nam bắc đến dự tiệc trong Nước Thiên Chúa.” (Lc 13, 29)

Đóng góp vào việc kiến tạo hoà bình và công bằng trên thế giới: đó là nẻo đường hy vọng mà chúng ta cần mở ra trong thế giới hôm nay.

Hoà bình trên trái đất được bắt đầu nơi tâm hồn của mỗi người. Trước tiên cần phải thay

đổi con tim chúng ta, sự thay đổi này giả thiết phải hoán cải một cách đơn sơ: tức là để cho Thánh Thần Thiên Chúa ngự trong tâm hồn chúng ta, đón nhận sự bình an và sự bình an đó sẽ lan toả và thông truyền sang cho những người chung quanh ta.

Hãy có sự bình an trong tâm hồn, và hàng ngàn người chung quanh bạn sẽ được cứu độ (Séraphim Sarov, đan sĩ người Nga, 1759-1833).

- Hãy viết những trang sách mới bằng cuộc sống của chúng ta, những trang sách của tình huynh đệ đơn sơ bằng cuộc sống của chúng ta, tình huynh đệ vượt qua những rào cản và những bức tường: những bức tường bằng gạch đá được xây dựng trên những miền đất khác nhau trên thế giới, những bức tường của sự không hiểu biết nhau, của thành kiến, của ý thức hệ. Hãy mở lòng ra với những nền văn hoá và những tâm thức khác với chúng ta.
- Đừng để chen vào tâm hồn mình tình cảm loại trừ người xa lạ, vì sự loại trừ người khác sẽ là mầm mống của lối sống man rợ. Thay vì nhìn thấy nơi người xa lạ có sự đe dọa cho tầng lớp xã hội của chúng ta, hay cho văn hoá của chúng ta, thì hãy đón nhận họ như là những thành viên trong gia đình nhân loại. Hãy đến thăm những người tị nạn.
- Chỉ với một đích đơn giản là làm quen và hiểu họ, lắng nghe chuyện đời của họ. Rồi – biết đâu? – những bước tiếp theo sẽ là bước chân của tình liên đới.
- Hãy đến gặp gỡ những người khác với chúng ta. Hãy trao đổi với những người suy nghĩ khác với chúng ta, trong một cuộc đối thoại mà người ta thực sự lắng nghe nhau, ở đó người ta tránh chống đối nhau, sự chống đối trước cả khi người ta hiểu nhau. Hãy biết cách hiện diện nơi có những đổ vỡ. Hãy xây những chiếc cầu. Hãy cầu nguyện cho những người mà chúng ta không hiểu họ và họ không hiểu chúng ta.
- Hãy nhân rộng ra những dấu chỉ của tình huynh đệ trên những biên cương ngăn cách các tôn giáo. Việc gặp gỡ các tín hữu thuộc các tôn giáo khác sẽ thúc đẩy chúng ta đào sâu sự hiểu biết về niềm tin của chúng ta, trong khi chúng ta vẫn tìm hiểu xem Thiên Chúa đang muốn nói với tôi điều gì và ban cho tôi điều gì qua những người anh chị em rất khác biệt đó.

Lời mời gọi năm 2017 gọi tới các vị trách nhiệm trong các Giáo hội Hãy cùng nhau đi chung một con đường !

Năm 2017, kỷ niệm 500 năm cuộc cải cách của Tin Lành, sẽ là cơ hội để chúng ta tiến đến sự hiệp nhất, chứ không phải chỉ là sự thân thiện dành cho nhau.

Giữa các Giáo hội với nhau, cũng như trong nội bộ mỗi Giáo hội, luôn có những sự khác biệt; những sự khác biệt đó là một lời mời gọi để chân thành đối thoại với nhau; nó có thể là một sự phong phú. Nhưng trong mọi Giáo hội, căn tính của niềm tin dần dần ít được nhấn mạnh: người ta chỉ coi nhau là Tin lành, Công giáo, Chính thống. Phải chăng chưa đến lúc chúng ta ưu tiên cho căn tính Kitô hữu được bày tỏ qua bí tích rửa tội ?

Từ đó một câu hỏi được đặt ra: chẳng lẽ các Giáo hội không buộc phải dám ngồi chung với nhau dưới cùng một mái nhà mà không chờ đợi phải tìm cho được một thoả thuận về những vấn nạn thần học ? Hay ít là ngồi chung với nhau trong một căn lều: tức là ra khỏi quan điểm quá cứng nhắc về sự hiệp nhất, và tìm ra những phương thế, những sự kiện, ngay cả những sự kiện chóng qua, là những yếu tố cho thấy trước niềm vui của sự hiệp nhất và làm xuất hiện những dấu chỉ hữu hình của Giáo hội Thiên Chúa, Thân thể Đức Kitô, sự Hiệp thông của Chúa Thánh Thần.

Sự hiệp thông giữa tất cả những ai yêu mến Đức Kitô chỉ có thể được thiết lập nếu nó tôn trọng sự khác biệt của nhau; nhưng nó chỉ có tính khả tín nếu tỏ lộ ra bên ngoài. Chúng ta cần một điểm khởi đi mới để tiến tới một sự khác biệt được hoà giải như thế. Khởi điểm đó chính là Đức Kitô, Đấng không bị phân chia. “Chỉ nhờ duy nhất Đức Kitô mà chúng ta trở nên anh

em với nhau... nhờ Đức Kitô, chúng ta thuộc về nhau cách thực sự, trọn vẹn và mãi mãi.” (Dietrich Bonhoeffer).

Như thế sẽ có thể chia sẻ những ơn ban cho nhau: chia sẻ với người khác những gì mà chúng ta coi như là ơn ban từ Thiên Chúa, nhưng đồng thời cũng đón nhận những kho tàng mà Thiên Chúa ban cho người khác. “Không phải chỉ là nhận những thông tin về người khác để hiểu biết nhau nhiều hơn, nhưng là đón nhận điều mà Thánh Thần đã gieo vãi trong họ như là những ơn ban dành cho chúng ta.” (Đức giáo hoàng Phanxicô)

Làm thế nào để chúng ta ngồi chung dưới một mái nhà? Làm thế nào để cùng nhau đi chung một con đường? Sau đây là một số gợi ý:

- Giữa những gia đình và những người hàng xóm thuộc các niềm tin khác nhau, hãy làm thành những “cộng đoàn cơ bản”, cùng nhau cầu nguyện và lắng nghe Lời Chúa, cùng thỉnh nguyện và ngợi khen, giúp đỡ lẫn nhau, trở nên thân thiết với nhau.
- Mỗi cộng đoàn địa phương, mỗi giáo xứ, hãy làm tất cả những gì có thể cùng với những Kitô hữu thuộc các niềm tin khác, chẳng hạn cùng học hỏi Kinh Thánh, hoạt động xã hội và mục vụ, dạy giáo lý, và đừng làm gì mà không quan tâm đến người khác. Chớ gì những tổ chức có cùng hoạt động giống nhau qui tụ lại được với nhau.
- Cùng nhau thực hiện những cử chỉ liên đới, quan tâm đến những bất hạnh của người khác, đến những phiền muộn giấu kín, đến những đau khổ của di dân, đến sự nghèo túng về vật chất cũng những mọi thứ đau khổ khác, đến việc bảo vệ môi trường...
- Trong nhiều thành phố, ở đó các Giáo hội đã tin tưởng nhau nhiều, thì nhà thờ chính toà hay nhà thờ lớn có thể là nơi để mọi người Kitô hữu trong vùng cùng cầu nguyện chung với nhau được không ?
- Tổ chức việc đối thoại về thần học bằng việc nhấn mạnh coi đó như một khung cảnh để cùng cầu nguyện và ý thức cùng sống với nhau. Qua việc bày tỏ tình thân ái với nhau và cùng cầu nguyện, chúng ta sẽ bàn về các vấn nạn thần học một cách khác.
- Nếu mọi người Kitô hữu đều nhận một phần của ơn ban mục vụ để quan tâm đến nhau, thì Giáo hội cũng cần có những tác vụ hiệp nhất, ở mọi cấp độ. Theo truyền thống, tác vụ hiệp thông ở cấp độ toàn cầu được gán cho vị Giám mục Roma. Chẳng lẽ các Giáo hội không thể triển khai những hình thức khác nhau để qui chiếu về tác vụ này? Chẳng lẽ Giám mục Roma không thể được mọi giám mục coi như người phục vụ có trách nhiệm chăm sóc cho sự hoà hợp của các anh chị em mình trong sự phong phú của họ?
- Các Giáo hội nhấn mạnh rằng sự hiệp nhất trong đức tin và sự thoả thuận về các tác vụ là cần thiết để cùng nhau đón nhận sự hiệp thông, thì chẳng lẽ các giáo hội đó không cần phải nhấn mạnh như thế đối với sự thoả thuận về tình huynh đệ? Chẳng lẽ các giáo hội đó không thể chứng tỏ một cách rộng rãi hơn lòng hiếu khách của Bí tích Thánh Thể cho những ai bày tỏ sự khát vọng hiệp nhất và những ai đang tin vào sự hiện diện thực sự của Đức Kitô? Thánh Thể không phải chỉ là đỉnh cao của sự hiệp nhất, nhưng còn là con đường dẫn tới sự hiệp nhất.

Căn tính Kitô hữu của chúng ta được hình thành qua việc cùng đi chung một con đường, không chia cách. Chẳng lẽ chúng ta không có can đảm để ngồi chung dưới một mái nhà, với mục đích là tính năng động chân lý của Tin Mừng được tỏ lộ ?

Hướng đến sự hiệp nhất của lục địa Âu châu, trước tình trạng di dân nhập cư, chúng ta phải vượt qua sự sợ hãi!

Cuộc gặp gỡ do cộng đoàn Taizé tổ chức tháng 12/2016 tại Riga đã qui tụ các bạn trẻ từ khắp châu Âu². Các bạn đến từ các quốc gia trong khối Liên minh châu Âu cũng như từ các quốc

² Từ 28/12/2016 đến 01/1/2017 nhiều bạn trẻ từ khắp lục địa châu Âu, họ là người công giáo, chính thống, tin lành, đã tham dự cuộc họp lần thứ 39 do cộng đoàn Taizé tổ chức tại Riga, thủ đô nước Lettonia. Ngày 02/01, cuộc họp đã kéo dài tại Tallinn (Estonia) và Vilnius (Lituania). Đây là một phần trong “cuộc hành

không thuộc liên minh này, họ đã có kinh nghiệm về một tình huynh đệ có khả năng hiệp nhất mọi người tại toàn thể lục địa này.

Cuộc hẹn tại vùng bắc cực này cũng đã cho phép các bạn trẻ thuộc các vùng đất khác khám phá ra khuôn mặt vùng Bantic của châu Âu, một trong những khuôn mặt phong phú xinh đẹp của các dân tộc, mỗi dân tộc có lịch sử, truyền thống, và các nét riêng của mình.

Một tương lai hoà bình đòi hỏi người châu Âu phải mở rộng tấm lòng để làm tăng cường sự liên đới giữa mọi dân tộc làm nên lục địa này. Điều căn bản là phải tăng thêm những cuộc tiếp xúc, trao đổi, cộng tác.

Sự hiệp nhất lục địa châu Âu chỉ có thể được thực hiện nếu tổ chức thêm những cuộc đối thoại và lắng nghe giữa các nước: những nước thuộc khối Liên minh châu Âu và các nước khác, những nước Tây Âu và Trung Âu cũng như Đông Âu, Bắc Âu và Nam Âu. Mỗi quốc gia, cho dù lớn hay nhỏ, đều phải có quyền được lắng nghe với những đặc tính riêng của họ. Việc nỗ lực tìm hiểu những gì diễn ra trong sâu thẳm tâm hồn người khác là một điều kiện để có thể đọc ra một cách rõ ràng hơn những thái độ đôi khi gây bất hoà, và sẽ không tạo nên những phản ứng chỉ thuần do cảm tính.

Người châu Âu có khám phá được rằng cội nguồn chung của mình còn sâu xa hơn là những dị biệt ?

+++++

Âu châu đã mở ra con người đường hoà giải từ sau cuộc Đệ nhị Thế chiến. Âu châu đã có một giai đoạn mới trong việc tìm kiếm sự hiệp nhất sau sự sụp đổ của Bức tường Bá Linh. Rất nhiều bạn trẻ nghĩ rằng Âu châu chỉ có thể tiếp tục được kiến thiết nếu biết đào sâu lý tưởng huynh đệ. Họ mong muốn một Âu châu không chỉ hiệp nhất giữa các nước trong châu lục, nhưng còn mở ra cho các châu lục khác và liên đới với các dân tộc đang gặp khó khăn.

Trên toàn thế giới, còn có những người nam cũng như nữ, và các trẻ em, buộc phải rời bỏ quê cha đất tổ của mình. Một trong những lý do khiến họ phải ra đi là vì cảnh lầm than. Lý do này quan trọng hơn những rào cản được dựng lên để ngăn chặn bước chân của họ. Các cuộc biểu tình bày tỏ sự bất an tại các vùng giàu có không làm cho những người đang chịu những nỗi khổ đau không thể chấp nhận được, phải rời bỏ quê hương của mình.

Một số người khẳng định : “chúng ta không thể đón nhận hết mọi người.” Ngược lại, có người nói rằng các phong trào di dân mà chúng ta đang chứng kiến là không thể tránh, vì do hoàn cảnh không thể chịu nổi. Tìm cách để điều chỉnh các phong trào này là một công việc chính đáng và cần thiết. Bỏ rơi những người di dân vào tay những kẻ buôn người, với nguy cơ chết trên biển Địa Trung Hải, là chống lại tất cả những giá trị của con người.

Không thể trốn tránh trách nhiệm của các quốc gia giàu có đã gây ra những vết thương lịch sử và làm huỷ hoại môi trường, từ đó gây ra những cuộc di dân khổng lồ, từ Phi châu, Trung Đông, Trung Mỹ, và những nơi khác. Ngày hôm nay, một số lựa chọn chính trị và kinh tế tại các nước giàu vẫn là nguyên nhân gây nên sự bất ổn cho một số vùng miền khác. Do đó, hiện nay các tổ chức xã hội Tây phương cần vượt qua nỗi sợ hãi về người nước ngoài, những khác biệt về văn hoá, để can đảm thể hiện một dung mạo mới như các phong trào di dân có về xã hội Tây phương. Nếu có những khó khăn thực sự do những đoàn di dân đưa tới, thì việc nhập cư của họ cũng có thể là một cơ may để thúc đẩy châu Âu phải mở cửa và liên đới với nhau.

Có những nơi mà số người nhập cư quá đông đến nỗi người dân cảm thấy quá tải và mệt mỏi, điều đó là dễ hiểu: một gánh quá nặng đè lên vai họ, mà các quốc gia châu Âu chưa cùng nhau đảm nhận tình trạng đó. Nhưng nhiều người vẫn quảng đại cung cấp chỗ ở cho người di dân và cảm nghiệm rằng việc tiếp xúc cá nhân đang làm gia tăng một tình huynh đệ đẹp với nhau.

hương tín thác trên khắp địa cầu” do cộng đoàn Taizé tổ chức từ nhiều năm nay.

Không gì bằng những tiếp xúc cá nhân. Điều đó cũng đúng, nhất là với người Hồi giáo. Những người Hồi giáo và Kitô giáo có thể tìm kiếm những cử chỉ để cùng nhau bày tỏ hoà bình và cùng nhau loại trừ thứ bạo lực nhân danh Thiên Chúa. Cách đây 800 năm, thánh Phanxicô Atxidi, do ước ao đóng góp cho hoà bình, đã không ngần ngại đi gặp gỡ quốc vương Hồi giáo tại Ai Cập. Mẹ Têrêxa đã cống hiến đời mình cho những người nghèo khổ nhất, bất kể tôn giáo nào.

Các quốc gia châu Âu muốn tách rời, thì sẽ không có tương lai. Giữa những người châu Âu cũng như đối với người di dân, tình huynh đệ là con đường duy nhất để chuẩn bị hoà bình.